Úřední hodiny kanceláře:
čtvrtek a pátek 9:00–11:00, 13:00–16:00

Kněžské hodiny:
úterý 15:00–17:00

Jsme tu pro Boha a pro Vás. Nebojte se nás navštívit.
(zkusit to můžete kdykoliv)

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
vymetalova@farnostpolicka.cz, klimesova@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.

Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 3. května 2020, uzávěrka je 26. dubna 2020.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: archiv Mirka Andrleho a internet
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost
U SV. JAKUBA
děkanství Polička

FARNÍ POSEL

DUBEN 2020

Papež žehná světu

4 ZPRÁVY,
které by Vám neměly uniknout

3. března… nám parta výškařů z Nedvězího vyměnila pár světel v kostele svatého Jakuba a hned se lidem na jedné straně kostela čte z kancionálu lépe.

… poprvé proběhly v Poličce „kněžské hodiny“ a otce Tomáše až skoro překvapilo, jaký je o ně zájem. Proto má potřebu znovu opakovat: „Nebojte se zavolat. Nebojte se přijít. Naotravujete mne. Jsem tu pro Vás.“

5. března… pokračování příběhu z pekárny.
ET: (šibalsky) „Nedáte mi slevu?“
Pekařka: (defenzivně) „A to jako proč?“
ET: „Minule mi Vaše kolegyně řekla, že vypadám strašně, tak jako reparaci.“
P: „To je pravda, to by si neměla dovolit, i když je to pravda…“
ET: (smířlivě) „Ale to je v pořádku, použil jsem to jako argument pro to, že potřebuji dovolenou.“
P: „A kam pojedete?“
ET: „Já už tam byl…“
P: (šibalsky) „Tak to Vás teda pěkně dorasovali…“

31. března… se otec Tomáš zeptal Marušky Staňkové: „Co mám napsat do Farního posla?“ a dostalo se mu odpovědi: „Napište jim něco pěkného. Že budou Velikonoce a že to všechno dobře dopadne.“

Slovo kněze
na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

mnoho moudrých i zbožných slov bylo proneseno a jistě i Vámi vyslechnuto o této zcela mimořádné situaci, ve které se všichni nacházíme poprvé ve svých životech a hledáme orientaci.

Některá z nich najdete i v tomto Farním poslu, ale v úvodním slově k nim nic přidávat nebudu.

Mám radost, že jako farnost držíme pohromadě a navzájem si poskytujeme své síly. Mám radost, že mnozí hledají způsoby, jak nově prožívat svoji víru.

A také mám na Vás prosbu. V těchto dnech se snažím kontaktovat telefonem starší a izolované farníky. Na velkou část z nich nemám kontakt. Pokud znáte někoho, koho by krátké zavolání potěšilo, tak mi prosím dejte tip.

A nebojte se volat… beztoho nemám do čeho píchnout.

Všem žehnám a přeji mimořádné Velikonoce,

P. Tomáš Enderle
AMDG, 5. neděle postní, L. P. 2020

Velikonoce doma

Pár tipů pro mimořádné časy

Nejdůležitější svátky v roce jsme nuceni prožívat jinak, což je příležitost k vystoupení z rutiny a prohloubení naší schopnosti chápat symbolická jednání těchto obřadů. Pokud se nic zásadního nezmění, mohli bychom se spojovat v modlitbě takto:

	Domácnosti	Kostel
Květná neděle	Společná nedělní bohoslužba, ideálně v 9:30, popřípadě sledování přenosu mše svaté	14:00–18:00 možnost přijetí svátosti smíření a oltářní
Zelený čtvrtek	Slavnostní večeře s četbou biblických textů (inspirace na www.farnostpolicka.cz)	Klid
Velký pátek	15:00 připomínka ukřižování Páně, křížová cesta, čtení pašijí a podobně (inspirace na www.farnostpolicka.cz)	8:00–14:30 možnost individuální návštěvy kostela a tichého rozjímání a poklony kříži
Bílá sobota	21:00 společná bohoslužba v rodině nebo sledování přenosu vigilie	Klid
Neděle vzkříšení	Společná nedělní bohoslužba, ideálně v 9:30, popřípadě sledování přenosu mše svaté žehnání pokrmů	7:00–12:00 možnost individuální obnovy křestních slibů a přijetí svátosti oltářní

Kromě těchto příležitostí, kterých můžete využít dle svých možností a úvahy, bychom se rádi spojili v nepřetržité velikonoční modlitbě. 50 hodin by naše farnost bděla na modlitbách od Zeleného čtvrtku 19:00 do Bílé soboty 21:00. Jedná se o jakousi modlitební stráž v Getsemanské zahradě a u Božího hrobu, ale bude probíhat v domácnostech.

- Hlaste se prosím, kdy byste se mohli této „štafetové“ modlitby účastnit (mail nebo tel.) – seznam obsazených a volných časů je na www.farnostpolicka.cz. Základní časový blok je 30 minut, ale můžete se klidně hlásit i na hodinu.

- Pokud by Vám chyběla inspirace, co se modlit…, tak nechoďte na www.farnostpolicka.cz, ale raději si otevřete evangelium svatého Jana.

Tomáš Enderle

Desatero pokoje

Inspirace pro dnešní den od svatého Jana XXIII

Jen pro dnešek se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problém svého života najednou.

Jen pro dnešek budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval důstojně, nebudu nikoho kritizovat, a už vůbec se nebudu snažit někoho korigovat nebo napravovat – jenom sám sebe.

Jen pro dnešek budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí… Nejen na onom, ale také na tomto světě.

Jen pro dnešek se přizpůsobím okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.

Jen pro dnešek věnuji deset minut svého času dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla.

Jen pro dnešek vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

Jen pro dnešek vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se snad cítil uražen, dám si pozor, aby to nikdo nezpozoroval.

Jen pro dnešek si připravím přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností.

Jen pro dnešek budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mne stará, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opaku.

Jen pro dnešek nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach se radovat ze všeho, co je krásné, a věřit v dobrotu.

Je mi dáno po dobu dvanácti hodin vykonávat dobro. Kdybych si měl myslet, že to mám konat po celý život, vzalo by mi to patrně odvahu.

Všechny ty humory…

Jak jen to jde se vyhýbám publikaci různých vtipů na stránkách tohoto časopisu, ale mimořádné časy si žádají mimořádné odlehčení… *E. T.*

Aktualizovaná přísloví

Tak dlouho se chodí s rouškou, až se tkanička utrhne
S rouškou nejdál dojdeš
Každý své roušky strůjcem
Host do domu, roušku na hubu
Rouška kvapná, málo platná
Nechval roušky před večerem
Kde se rouška vaří, tam se dobře daří
Kouká, jakoby mu ulítly roušky
Kolik roušek máš, tolikrát jsi člověkem
Škoda každé roušky, která padne vedle
Bez roušky do obchodu nelez
Pozdě roušku honiti
Rouška – půl zdraví
Na každou roušku se někde vaří voda
Šité roušky nelétají na hubu
Lepší rouška v hrsti, než respirátor na střeše
Kdo chce roušku šít, nit si vždycky najde
Koho chleba jíš, tomu roušku ušij
Březen - za roušku vlezem, duben - ještě tam budem

Vývoj mše svaté za posledních 70 let

Svatý Jiří

Světec měsíce dubna

Svatý Jiří (staročesky *Juří*) byl podle křesťanské hagiografie římský voják pocházející z Anatolie, dnešního Turecka, který byl uctíván jako mučedník. Východní církve jej označují jako *megalomartyra, arcimučedníka*. Je jedním ze čtrnácti svatých pomocníků. Je zvěčněn v „legendě o sv. Jiří a draku“, kde je vylíčen jako drakobijec. Svatý Jiří je patronem Anglie, Černé Hory, Etiopie, Gruzie, Kanady, Katalánska, Řecka, Srbska, měst Barcelony, Bejrútu, Freiburgu, Istanbulu, Janova, Londýna, Lublaně, Moskvy, Vysokého Mýta a také mnoha profesí, organizací a nemocných lidí.

Ve většině zemí se svátek svatého Jiří slaví 23. dubna. V českých zemích, na Slovensku a v Polsku se svátek svatého Jiří slaví až 24. dubna, protože na 23. dubna připadá den umučení svatého Vojtěcha, a tak se svátek svatého Jiří posunul o den později. Sv. Jiří je patronem skautů, jeho svátek 24. dubna je jeden ze dvou velkých skautských svátků.

Svatý Jiří, i přesto, že není zmiňován v žádných historických dokumentech, je pokládán za významnou historickou osobnost. První zmínky o něm pocházejí z 5. století. Rozsáhle o něm referuje Zlatá legenda ze 13. století. Z důvodu nedoloženosti byl v roce 1969 vyňat z katolického Všeobecného kalendáře, ale v roce 1975 byl opět navrácen.

Podle legend se Jiří narodil v křesťanské rodině kolem roku 270 n. l. v Kappadokii, dnešním Turecku. Jeho otec pocházel také z Kappadokie a sloužil jako důstojník v římské armádě. Jeho matka byla z Lyddy (Lýdie – přibližně dnešní území İzmir a Manisa v Turecku). Jako vdova se po čase se svým synem vrátila do svého rodného města, kde mu poskytla vzdělání.

Mladý Jiří vstoupil po vzoru otce do armády brzy po dosažení dospělosti. Dokázal být dobrým vojákem, a proto byl povyšován. Po svých dvacetinách obdržel titul tribuna a následně se stal rytířem. Tou dobou byl umístěn v Niko-

médii jako člen osobní stráže římského císaře Diokleciána.
V roce 303 vydal císař edikty umožňující pronásledování a útisk křesťanů v celé říši. Jiřímu bylo nařízeno účastnit se perzekucí, ale namísto toho se Jiří přiznal ke křesťanství a kritizoval císařské rozhodnutí. Rozzuřený Dioklecián ho nechal mučit za zradu a poté nařídil popravu. Po různých mučeních, např. trháním kolem s hřeby, byl Jiří popraven stětím před nikomédijskou obrannou zdí 23. dubna 303. Tento skutek přesvědčil císařovnu Alexandru a pohanského kněze Athanasia k přestoupení ke křesťanství. Jeho tělo bylo navráceno do Lýdie na pohřeb, kam mu brzy začali chodit vzdávat úctu křesťané jako mučedníkovi.
K poctě tohoto světce se nachází u zámku Konopiště **Muzeum sv. Jiří.** Expozice je umístěna v bývalé barokní oranžerii. Sbírku dřevořezeb, obrazů a různých artefaktů vztahujících se ke kultu sv. Jiří z období 15. stol. – poč. 20. stol. sesbíral a zde uložil arcivévoda František Ferdinand d´Este.

Mirek Andrle

Zazpívejme si ke cti svatého Jiří

(na nápěv 709 z Kancionálu – K nebesům se orla vzletem)

1/ Dobrý Boží bojovníku, svatý Jiří, stůj při nás! V nebi mezi mučedníky, za slabé se přimlouváš. Zpíváme dnes k chvále tvé, sloky písně oslavné /: V boji se zlem při nás stůj, i nám věrnost vyprošuj:/

2/ Sloužils vládci pozemskému, nelekal ses nepřátel, svoji sílu, svoje mládí pro svou vlast jsi nabízel. Strach jsi rázně odrážel, v přísné kázni vydržel, /: pro Ježíše hned rád ochotens byl život dát:/

3/ Vypráví se, že jsi pannu, vysvobodil od draka, tebe prosím o ochranu, ať mě ten Zlý nezláká. V pokušení vytrvat, proti zlému bojovat, /: duchovní drak nepřítel, ať je svržen do pekel:/

4/ Stal ses vzorem pro rytíře, v boji za čest zvítězil, vzorem jsi nám ve své víře, nikdy jsi ji nezradil. Tyto ctnosti vypros nám, našim dětem, rodinám /: v našem boji každý den, ať je Kristus oslaven:/

5/ Co slibuješ, tím pohrdám, říkáš rázně císaři, já svou víru nezaprodám, i smrt přijmu s kuráží /: Hrozeb tvých se nebojím, s mocí Boží obstojím, Pán dá sílu vytrvat, víru věrně zachovat:/

6/ Při mučení dal jsi příklad, jak má křesťan těžkost nést, nenechal ses ničím zviklat, za to ti dnes patří čest. Bez reptání chceme též, svoje kříže věrně nést, /: osvědčit se v těžkosti, dojít k věčné radosti:/

7/ Velký svatý mučedníku, u Boha se přimlouvej, náš přemilý pomocníku, k statečnosti pomáhej, ať jako ty věrni jsme, víry ať si vážíme, /: chcem se učit od tebe, buď nám vzorem pro nebe:/

Dopisy Terezie z Lisieux kněžím misionářům

Patronka misionářů povzbuzuje první linii

Srdce Terezie od Dítěte Ježíše bylo plné velkých přání. Z radostného prožívání Boží blízkosti v něm vyrostla touha být apoštolem, knězem, misionářem. Stejně silné bylo její přání mít bratra-kněze. Obě tyto nenaplněné touhy Bůh nakonec proměnil v úkol křesťanské služby, když do jejích modliteb svěřil dva kněze-misionáře. Korespondence, která nám tyto vztahy dává blíže poznat, je dokonalým obrazem Tereziiny duše. Psala ji v měsících noci víry, boje s obrovskou neútěchou – v době, kdy se připravovala na odchod ze světa a byla pokoušena bolestnými pochybnostmi o Bohu, o nebi. Přesto skrze ni dokázala své duchovní bratry se spontánností Božího dítěte zahrnovat nadějí, povzbuzovat je a těšit. Její dopisy jsou jakoby láskyplným objetím požehnaným samotným Kristem. Bez jakéhokoli strachu se v souladu s čistotou svého srdce a v oddanosti bratrské lásce vyjadřuje až překvapivě odvážně, otevřeně a důvěrně. Nese v sobě hlubokou jistotu, že sblížení jejich duší je součástí odvěkého Božího plánu, který se naplňuje jednak vzájemným posvěcováním, jednak v poslání probouzet lásku k Ježíši v lidských srdcích.

Otci Roullandovi, 1. listopadu 1896

(…) Dovolte mi, abych Vám svěřila tajemství, které mi právě prozradil lístek, na němž jsou napsána památná data Vašeho života.

8. září 1890 zachránila Maria, Královna apoštolů a mučedníků, Vaše misionářské povolání. Téhož dne se jedna malá karmelitka stala snoubenkou Krále nebes. Když se navždy rozloučila se světem, bylo jejím jediným cílem zachraňovat duše, hlavně duše apoštolů. A svého božského Snoubence Ježíše prosila obzvláště o apoštolskou duši. Protože sama nemohla být knězem, chtěla, aby místo ní dostal od pána milost některý kněz, aby měl tytéž touhy, tatáž přání jako ona…

Můj bratře, Vy znáte nehodnou karmelitku, která se takhle modlila. Nemyslíte tak jako já, že naše spojení utvrzené v den Vašeho kněžského svěcení započalo 8. září…? Myslela jsem, že potkám až v nebi apoštola, bratra, o kterého jsem Ježíše prosila. Ale tento milovaný Spasitel nadzvedl trochu tajemný závoj, který skrývá tajemství věčnosti, a dal mi už ve vyhnanství

útěchu, že mohu znát bratra své duše a pracovat s ním na spáse ubohých nevěřících. (…)

Možná mne budete pokládat za dítě, ale to nevadí. Přiznám se Vám, že jsem se dopustila hříchu závisti, když jsem četla, že Vám ustřihnou vlasy a nahradí je čínským copem. Nezatoužila jsem po tom copu, ale docela prostě po pramínku vlasů, které se staly zbytečnými. Bezpochyby se budete smát a budete se ptát, co s nimi udělám. Nuže, docela jednoduše, tyto vlasy budou pro mne *relikvií*, až budete v nebi s mučednickou palmou v ruce. Bezpochyby soudíte, že příliš předbíhám. Ale vím, že je to jediný prostředek, jak mohu dosáhnout svého cíle, protože na Vaši sestřičku (kterou zná jako takovou jen Ježíš) se určitě zapomene, až se budou rozdávat *Vaše relikvie*. Jsem si jistá, že se mi smějete, ale nic si z toho nedělám. Pokud jste ochoten *zaplatit* toto malé osvěžení, které Vám poskytuji „vlasy budoucího mučedníka“, budu dokonale odměněna. (…)

Vy bojujete jako Jozue v otevřeném poli, já jsem Váš malý Mojžíš a mé srdce je neustále pozvednuté k nebi, aby Vám vyprosilo vítězství. Ach bratříčku, jak byste byl politováníhodný, kdyby Ježíš sám nepodpíral paže Vašeho Mojžíše… (…)

Abbé Bellièrovi, 24. února 1897

(…) Říkáte mi, že se velmi často také modlíte za svou sestru. Když jste tak laskav, byla bych velmi ráda, kdybyste byl ochoten pomodlit se každý den tuto modlitbu, která shrnuje všechna její přání: „Milosrdný Otče, ve jménu našeho Pána Ježíše, Panny Marie a svatých tě prosím, zapal mou sestru svým Duchem lásky a uděl jí milost získávat ti milující duše.“ Slíbil jste mi, že se za mne budete modlit *po celý život*. (…) Vezme-li mě Pán brzy k sobě, prosím Vás, abyste se dále modlil každý den tu malou modlitbu, protože v nebi budu toužit po tomtéž jako na zemi: milovat Ježíše a dosáhnout, aby ho milovali. (…)

Neznám budoucnost, ale jestli Ježíš uskuteční mé předtuchy, slibuji Vám, že v nebi zůstanu Vaší sestřičkou. Naše spojení nebude ani

zdaleka přerušeno, ale stane se důvěrnějším. (…) Naše úkoly zůstanou stejné. Vám budou patřit apoštolské nástroje, mně modlitba a láska… (…)

Abbé Bellièrovi, 25. dubna 1897

(…) Můj drahý bratříčku, musím Vám přiznat, že je ve Vašem dopise něco, co mě zarmoutilo, totiž že mě neznáte takovou, jaká jsem ve skutečnosti. Je pravda, že chcete-li nalézt velké duše, musíte jít na Karmel. Jako v panenských lesích tam rostou nádherné vonné květy neznámé ve světě. Ježíš chtěl ve svém milosrdenství, aby mezi těmito květy rostly také maličké. Nikdy mu za to nebudu moci dost děkovat. Jen díky této blahosklonnosti se nalézám já, ubohá nevzhledná květina, na stejném záhoně jako mé sestry růže. Ach bratříčku, prosím Vás, věřte mi, Pán Bůh Vám nedal za sestru *velkou* duši, ale docela *malou* a velmi nedokonalou. (…)

Otci Roullandovi, 9. května 1897

(…) Já bych mohla dělat málo, anebo spíš naprosto nic, kdybych byla sama. Utěšuje mě pomyšlení, že vedle Vás mohu k něčemu sloužit. Nula totiž sama o sobě nemá cenu, ale vedle jedničky se stává mocnou. Avšak jen když se postaví na *správnou stranu*, za jedničku, a ne před ni…! Takto mě umístil Ježíš a já doufám, že tam zůstanu vždycky, že Vás budu sledovat zdaleka modlitbou a obětí. (…) Prosím Vás tedy, bratříčku, abyste poslal své požehnání *malé nule*, kterou postavil Pán Bůh do Vaší blízkosti. (…)

Abbé Bellièrovi, 9. června 1897

(…) Můj bratře, brzy vyřídím všem Vašim přátelům v Nebi, jak je máte rád, budu je prosit, aby Vás chránili. Chtěla bych Vám říci, drahý bratříčku, tisíc věcí, které chápu, když jsem u bran věčnosti. Ale já neumírám, vstupuji do života a všechno, co Vám nemohu říci na zemi, Vám dám pochopit z nebe…

Otci Roullandovi, 14. července 1897

(…) Ale brzy zasednu k nebeské hostině, budu se napájet vodami věčného života! Až dostanete tento dopis, nebudu už bezpochyby na zemi. Pán mi ve svém nekonečném milosrdenství otevře své království a já budu moci čerpat z jeho pokladů a rozdávat je duším, které jsou mi drahé. Věřte, můj bratře, že Vaše sestřička dodrží své sliby a že její duše, osvobozená od tíhy smrtelné schránky, šťastně odletí do dalekých krajin, kde hlásáte evangelium. Milý bratře, cítím, že Vám budu užitečnější v nebi než na zemi. (…)

Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět nalezli život

Meditace papeže Františka k současné situaci

»Téhož dne večer« (*Mk* 4,35). Tak začíná evangelium, které jsme slyšeli. Již několik týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahalily naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútěšnou prázdnotou, ochromujícími cokoli se namane. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy. Dolehly na nás obavy a rozpaky. Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi… jsme všichni. Jako oni učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: »Hyneme« (v. 38), tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Je snadné vžít se do této příhody. Obtížné je pochopit Ježíše. Zatímco učedníci jsou přirozeně vylekaní a zoufalí, On byl na zádi, v té části lodi, která se potápí nejprve. A co dělá? Navzdory pozdvižení klidně spí, s důvěrou v Otce – v evangeliu vidíme Ježíše spát pouze tady. Když je probuzen, utiší vichr a vody a obrátí se k učedníkům vyčítavým tónem: »Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?« (v. 40).

Snažme se porozumět. V čem spočívá nedostatek víry učedníků, který

je protikladem Ježíšovy důvěry? Nepřestali v Něho věřit, vždyť se na Něho obracejí. Podívejme se však, jakým způsobem: »Mistře, je ti to jedno, že hyneme?« (v. 38). *Je ti to jedno*. Mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, nestará se o ně. Je to jedna z nejhorších věcí, slyšíme-li mezi sebou, v našich rodinách, slova: „Nezáleží ti na mně?“ Tato věta zraňuje a rozbouří srdce. Otřásla také Ježíšem, protože nikomu jinému na nás nezáleží více než Jemu. A vskutku, jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky.

Bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty, na kterých jsme vystavěli své programy a plány, zvyky a priority. Ukazuje nám, že jsme nechali usnout a opustili to, co živí, podporuje a posiluje náš život a naši komunitu. Bouře odkrývá všechny snahy o vytěsnění a opominutí toho, co oživuje duši našich národů, odhaluje každý pokus o umrtvení pomocí zdánlivě „spasitelných“ návyků, neschopných dovolávat se našich kořenů a evokovat paměť našich starců, čímž se zbavujeme imunity nezbytné pro vyrovnání se s protivenstvím.

Bouří spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stálé snaze o vlastní *image*, a znovu byla odhalena ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří.

»*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*« Pane, tvoje Slovo nás dnes večer zasáhlo a dotýká se všech. V tomto našem světě, který miluješ více než my, jsme se hnali vpřed plnou rychlostí a měli dojem, že jsme mocní a schopní všeho. Chtiví zisku jsme se nechali pohltit věcmi a strhnout spěchem. Nezastavili jsme se na tvoje volání, neprocitli jsme tváří v tvář planetárním válkám a nespravedlnostem, neslyšeli jsme křik chudých i naší těžce nemocné planety. Vyzývavě jsme pokračovali a mysleli si, že budeme v nemocném světě navždy zdrávi. Nyní, když jsme na rozbouřeném moři, tě prosíme: „Probuď se, Pane!“

»*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*« Pane, obracíš se k nám výzvou, výzvou k víře. Výzvou, v níž nejde ani tak o to věřit, že Ty existuješ, nýbrž jít za Tebou a důvěřovat Ti. V této postní době zní tvoje naléhavá výzva: „Změňte smýšlení“, »obraťte se ke mně celým svým srdcem« (*Jl* 2,12). Voláš nás, abychom se chopili tohoto času zkoušky jako *času volby*. Není to čas tvého soudu, ale našeho soudu: čas vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomíjí, oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas k opětovnému usměrnění běhu života vstříc Tobě, Pane, a vstříc druhým. A cestou můžeme hledět na mnohé naše příkladné druhy, kteří vprostřed strachu reagovali odevzdáním svého života. Tak působí moc Ducha, jež se vylévá a přetváří v odvážnou a velkodušnou odevzdanost. Život Ducha je s to vykoupit, docenit a ukázat, jak jsou naše životy spřádány a neseny obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů ani na velkých přehlídkách nejnovějších *show*, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. Tváří v tvář utrpení, v němž se poměřuje

opravdový rozvoj našich národů, objevujeme a zakoušíme Ježíšovu velekněžskou modlitbu: »ať všichni jsou jedno« (*Jan* 17,21). Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit krizi a překonat ji novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech. Modlitba a tichá služba jsou naše vítězné zbraně.

»*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*« Počátkem víry je uznání, že potřebujeme spásu. Nejsme soběstační, sami se utopíme: potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Pozvěme Ježíše na loďky svých životů. Odevzdejme mu svoje obavy, aby je přemohl. Jako učedníci zakusíme, že s Ním na palubě neztroskotáme. Vždyť v tom je Boží moc, že obrací v dobro všechno, co se stane, i to nepěkné. On vnáší klid do našich bouří, protože s Bohem život nikdy neumírá.

Pán nás uprostřed bouře interpeluje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonoční víru. Máme kotvu: v Jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v Jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v Jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddělil od Jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšme ještě jednou zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět nalezli život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, posílili, rozpoznali a podnítili milost, která v nás přebývá. Nezhášejme skomírající plamínek (*Iz* 42,3), který nikdy neochoří, a dejme vzplanout naději.

Obejmout Jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se na chvíli svého bažení po všemohoucnosti a majetku a dát prostor kreativitě, kterou může vzbudit jedině Duch svatý. Znamená to najít odvahu otevřít prostory, kde všichni pocítí, že jsou povoláni, a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V Jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci se opatrovat a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději.

»*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*« Drazí bratři a sestry, z tohoto místa, které vypráví o skálopevné Petrově víře, chtěl bych dnes večer svěřit vás všechny Pánu na přímluvu Madony, Spásy jeho lidu, mořské hvězdy uprostřed bouře. Z této kolonády, která objímá Řím a svět, ať na vás sestoupí Boží požehnání jako útěchyplné objetí. Pán ať žehná světu, daruje zdraví tělu a útěchu srdci. Žádáš nás, abychom neměli strach. Naše víra je však slabá a jsme bázliví. Ty však, Pane, nenechej nás napospas bouři. Zopakuj znovu: »Vy se nebojte« (*Mt* 28,5). A my, spolu s Petrem, »hoďme na Něj všechnu svou starost, vždyť Tobě na nás záleží« (srov. 1 *Petr* 5,7).

Přeložil Milan Glaser, radiovaticana.cz

Co znamenají Velikonoce?

Ukázáno na jejich symbolech

Alfa a omega - začátek a konec

Písmeno alfa je první v řecké abecedě a začíná jím také řecké slovo arché = počátek. Z tohoto důvodu je i v umění symbolem prvopočátku.

Písmeno omega je poslední v řecké abecedě. Tato dvě písmena objímají a uzavírají všechna ostatní. Proto jsou symbolem Boha, jenž vše objímá, a symbolem Ježíše Krista, který je „první a poslední, počátek a konec“. To znamená, že jistým způsobem obsahují všechna ostatní písmena, a dokonce i všechna slova, která z nich lze sestavit.

Kolem těchto písmen se maloval vavřínový věnec jako znamení úcty, nebo olivová větvička – znamení pokoje. Tento symbol najdeme na starých římských mincích, na amforách, vázách, zlatých předmětech i na hrobech, na mozaikách a cihlách. V pozdější době byl tento symbol různě obměňován. Například se mezi alfu a omegu psalo písmeno „M“ – medium = střed, což odpovídalo výroku sv. Pavla „Ježíš je týž včera i dnes i na věky“. Nebo se psala tři písmena alfa a tři omegy, což má vyjádřit platnost symbolu až k absolutnu.

Písmena alfa a omega na příčných břevnech kříže symbolizují, že Ježíš objímá celý svět od počátku až do konce času.

Beránek

Beránek je symbolem oběti života pro záchranu druhých.

Dříve mívali lidé ve zvyku usmiřovat bohy obětí. Postavili oltář, zabili zvíře a jeho krev měla smýt viny lidí. Některé národy přinášely i dětské oběti.

Bůh, ve kterého věří křesťané, nechce ani lidské, ani zvířecí oběti. Ježíš, Boží Syn, který se stal člověkem, se obětoval za hříchy všech lidí a všech dob na celém světě. Stal se beránkem, který smývá hříchy světa.

Fénix (pták)

Je symbolem naděje ve zmrtvýchvstání, víry, že život je silnější než smrt.

Fénixovi se říká „rajský pták“. Podle pověsti má zázračnou schopnost. Když zestárne, vrhne se do ohně a z popela vstane opět mladý a krásný. Tím připomíná Ježíše, který zemřel, byl uložen do hrobu a třetího dne vstal z mrtvých. První křesťané si tímto symbolem zdobili hroby.

Jaro – ptáci, květiny…

Jaro je symbolem nového života a v křesťanské víře má podobnost ve zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Příroda v zimě spí a nabírá síly k novému životu. Stromy, květiny, zpěvaví ptáci jakoby umřeli. Na jaře, kdy sluneční paprsky nabírají na síle, se příroda probouzí. Odívá se do krásy, symbolizuje nový život. Stejný význam má Ježíšovo zmrtvýchvstání – hlavní velikonoční událost. Svou smrtí nás zachránil od zla a daroval nám nový život v lásce.

Klasy – pšeničné

Klas připomíná chléb, nezbytný pokrm pro zachování života. Chléb je také symbolem vzájemnosti mezi lidmi. V křesťanství je obdobou přijímání eucharistie – tj. svátostného chleba, pokrmu pro věčný život, ve kterém bude člověk již navždy žít ve společenství s Bohem.

Jednotlivá zrnka klasu symbolizují jednotlivé členy lidského společenství. Zrn-

ka jsou drcena, rozemleta a spojena v chléb – společný pokrm. Stejně společenství utváří jednotlivé jedince, aby mohli společně žít v lásce.

Jednotlivá zrnka obilí jsou zaseta, aby v půdě sama odumřela a vydala nový život – přinesla stonásobný užitek – nový klas s mnoha zrny (symbol zmrtvýchvstání a nového, bohatšího života).

Kvočna s kuřaty

Kvočna je symbolem ochrany. Ujišťuje nás, že existuje místo, kde je možné nalézt ochranu.

Když nade dvorem krouží dravý pták, je smrtelným nebezpečím pro malá kuřátka. Utíkají ke své mamince, která je svými křídly ochrání. Tento symbol nám připomíná, že Bůh je v Bibli představený jako ten, který se stará o svůj vyvolený lid a poskytuje mu neustálou ochranu.

Kuřátko ve skořápce

Je symbolem obnovy života.

Vajíčko vůbec nevypadá jako živá věc. Nehýbe se, když se rozbije, vyteče bílek a žloutek. Jinak se s ním nic neděje. Ale skořápka začne praskat a vyskočí z ní

živé kuřátko. To však předpokládá, že se někdo o vajíčko staral, že ho zahříval. Také v lidském životě může dojít k nenadálé změně, pokud se člověku dostane lásky a pozornosti.

V křesťanské symbolice připomíná kuřátko události Bílé soboty a Neděle Zmrtvýchvstání. U Ježíšova hrobu, když tam Pána uložili a přivalili kámen, se celou Bílou sobotu nic nedělo. Avšak v neděli Ježíš vyšel z hrobu živý. Velikonoční kuřátko je znamením víry křesťanů, že Ježíš na konci časů vzkřísí k věčnému životu všechny lidi, kteří v něj uvěří.

Motýl

Motýl je symbolem nového života.

Nejprve žije malá housenka. Pak se zakuklí a někde pod listem leží nehezká neživá kukla. Až přijde čas, kukla praskne a vylétne z ní krásný motýl. Mnohem hezčí, než byla housenka.

Motýl je proto symbolem proměny života, když člověk uvěří v dobro a usiluje o něj. Pro křesťany je symbolem věčného života s Bohem, před kterým budou všichni lidé krásní. Je znamením křesťanské víry, že smrtí náš život nekončí,

ale naopak bude mnohem krásnější, než byl dosud.

Páv

Páv je symbolem nesmrtelnosti.

Podle staré tradice ztrácí páv na podzim všechna svá pera a na jaře dostává opět nová. Dříve si lidé také mysleli, že maso z mrtvého páva nemůže shnít. Páv je proto považován za symbol života, který nemá konce.

Pelikán

Pelikán má na své hrudi vak, do kterého loví ryby. Když krmí svá mláďata, vytahuje svým ohromným zobákem ryby z vaku. Přitom se často zraní a jeho peří se zabarví krví. Proto si lidé mysleli, že pelikán si drásá hruď a krmí mláďata svou

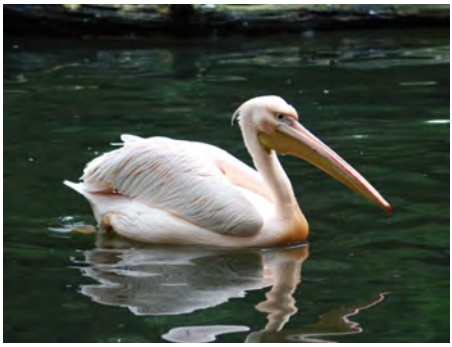

vlastní krví. Stal se proto symbolem obětavosti.

V křesťanském pojetí je pelikánem nazýván Ježíš, který zemřel na kříži pro záchranu mnohých lidí, kteří v něj uvěří. Ježíš na kříži prolil svou krev – když ho probodli, vytekla z něj krev a voda. Tato podobnost s pelikánem dala základ tomuto symbolu.

Slunce

Slunce je symbolem života, neboť bez něj není možný život.

V křesťanství se slunce užívá jako symbolu pro vzkříšeného Krista spolu s horou Golgotou a křížem. Zář slunce je symbolem záře nového života, který nám daroval Ježíš svým zmrtvýchvstáním. Smutek se změnil v radost, život se projasnil. Boží slunce vyzařuje důvěru, srdečnost a radost.

Svíce

Světlo svíce září a hřeje, vítězí nad tmou. Svíčka dává sama sebe, aby jiným prosvětlila noc. Celá se přeměňuje ve světlo. To je nejhlubší smysl života a poselství Velikonoc. Od narození až do smrti nám svíčka ukazuje: Vy jste děti světla. Křesťanská velikonoční svíce – paškál – je symbolem Ježíše – světla národů.

Vajíčko – zdobené

Vejce je symbolem plodnosti, protože obsahuje zárodek života.

Pro svůj jednoduchý tvar a obdivuhodnou životní sílu, kterou v sobě obsahuje, bývalo také symbolem dokonalosti a úplnosti.

V křesťanství symbolizuje velikonoční zmrtvýchvstání Ježíše Krista – jako z vejce vychází živé kuře, tak vyšel živý Ježíš z hrobu.

Voda (prameny vody)

Voda je symbolem života – očišťuje, občerstvuje, ale také může usmrtit – je záhadná jako život sám. Voda je plná tajemství – docela čistá a prostá, skromná je zde proto, aby sloužila jiným, očišťovala a občerstvovala. Zároveň je bezedná a neproniknutelná, nemá stání, je plná záhad a moci a síly, vábí a stahuje v záhubu. Je opravdovým podobenstvím tajemných prazákladů, z nichž proudí život a volá smrt.

V křesťanství je voda ve křtu počátkem nového života. Ponořením do Kristovy smrti a zmrtvýchvstání k novému životu.

Zajíc

O zajíci se říká, že nikdy nespí, protože nemá oční víčka a nemůže tak zavřít oči. V lidové tradici na velikonoční pondělí zajíček schovává dětem pro radost do zahrady barevná velikonoční vajíčka. Děti je musejí najít, a pak se z nich radují. To je má učit objevovat každý den nová překvapení a radovat se ze života.

V křesťanství se stal zajíc symbolem Boha, který se o člověka stará ve dne i v noci a je mu vždy nablízku. Každý den ho obdarovává řadou dobrých věcí.

Zelené větve

Zelené větve různých stromů a keřů jsou symbolickým znamením úcty, slávy a nesmrtelnosti. Lidé si také představovali, že některé větve přinášejí štěstí a chrání před zlem.

Olivová větvička, kterou Noemovi přinesla do archy holubička, znamenala, že vody potopy opadávají, a stala se symbolem nově se probouzejícího života a smíření s Bohem.

Před Velikonocemi mávaly zástupy lidí zelenými větvemi vstříc Kristu jedoucímu na oslátku do Jeruzaléma.

Vypracovalo katechetické centrum biskupství královéhradeckého, připravila Věra Klimešová

Vzpomínáme…

Před 75 lety, 20. dubna 1945, zemřel náhle poličský děkan a rodák **P. Antonín Kovář**. Narodil se na Horním Předměstí 15. srpna 1877. Kněžské svěcení přijal na svátek sv. Jakuba 25. července 1902 v katedrále sv. Ducha v Hradci Králové a druhý den poté v poličském chrámu Páně svatého Jakuba sloužil svoji první mši svatou. 29. února 1924 byl jmenován poličským děkanem. Předtím byl farářem v Čibuzi na Královéhradecku. Od roku 1938 zastával úřad biskupského vikáře tehdejšího poličského vikariátu.

Mirek Andrle

Narodil se před sto lety

Ze života velikána

Karel Otčenášek se narodil 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí do věřící rodiny Františka a Žofie Otčenáškových jako nejstarší bratr tří dívek (Marie, Anna, ?). Jeho otec byl kolářem, matka v domácnosti. V rodné obci vychodil obecnou školu a jeden rok měšťanské školy. V roce 1931 odešel do Prahy, kde studoval na jezuitském církevním gymnáziu v Praze-Bubenči díky pomoci od tehdejšího děkana v Českém Meziříčí. Studium zakončil po osmi letech maturitou s vyznamenáním v roce 1939. Téhož roku začal studium bohosloví v královéhradeckém diecézním semináři, ale již po měsíčním studiu odešel na popud biskupa Mořice Píchy do římského Nepomucena, kde absolvoval Lateránskou univerzitu a dosáhl licenciátu teologie (ThLic.). Tato šestiletá studia probíhala během druhé světové války, Otčenášek se stal příslušníkem zahraniční československé armády, ale do služby již z důvodu blížícího se konce války nenastoupil. V Římě byl 17. března 1945 vysvěcen na kněze a do vlasti se navrátil v září téhož roku. Stal se kaplanem v Týnci nad Labem (přibližně září 1945 – únor 1948), poté působil do jara 1949 v Horní Rovni u Pardubic a od jara 1949 nastoupil jako administrátor v Žamberku po zatčení tamějšího děkana Josefa Jakubce.

Od října 1949 do června roku 1950 zastával funkci vicerektora diecézního semináře v Hradci Králové. Po zrušení

semináře působil do jara r. 1951 jako administrátor velké vrchlabské farnosti. V neděli 30. dubna 1950 byl bez tehdy nutného státního souhlasu, ale se souhlasem tehdejšího papeže Pia XII. vysvěcen v kapli sv. Karla Boromejského královéhradecké biskupské rezidence Dr. Mořicem Píchou na biskupa. Obřadu jako spolusvětitelé asistovali profesoři hradeckého semináře Dr. Hájek a Dr. Gregor, dále byli přítomni ještě ThDr. František Novák, ThLic. Rudolf Rykýř a vikarista konzistoře P. Stanislav

Zeman. V době svého svěcení neměl ještě ani dodnes běžně požadovaný věk 30 let, ani potřebných 5 let pastorační činnosti. Státní aparát toto nepovolené svěcení později zhodnotil jako protistátní činnost a velezradu.

Od jara 1951 byl po dva a půl roku násilně držen v internačním táboře pro kněze a řeholníky v Želivě. Tam byl spolu s biskupem Tomáškem a spirituálem olomouckého semináře Šuránkem držen odděleně od ostatních spoluvězňů, kněží a řeholníků. V listopadu 1953 byl převezen do vyšetřovací vazby v Pardubicích.

V letech 1951–1962 byl komunistickým režimem ČSSR vězněn pro vlastizradu (Pardubice, Hradec Králové, Mírov, Leopoldov, Kartouzy…). Po propuštění nejdříve pracoval v různých manuálních zaměstnáních (od roku 1962 do roku 1965 byl dělníkem v mlékárně v Opočně) a tajně působil jako kněz, posléze začal působit jako kněz oficiálně (1965–1968 duchovní správa v Trmicích, 1968–1973 duchovní správa v Hradci Králové – Plotiště nad Labem, 1973–1990 opět Trmice). V červenci 1968 byl soudně rehabilitován a rozsudek z padesátých let byl zrušen jako nezákonný.

Teprve po roce 1989 se mohl ujmout biskupského úřadu, pro nějž byl určen již před 40 lety. Dne 27. ledna 1990 byl oficiálně uveden do úřadu 23. sídelního biskupa královéhradecké diecéze a sídelním biskupem byl do 26. září 1998, kdy byl vystřídán biskupem Dominikem Dukou. V rámci Československé biskupské konference se stal předsedou pro duchovenstvo a předsedou komise *Justitia et Pax* České biskupské konference. Pro jeho zásluhy mu byl papežem Janem Pavlem II., jehož byl osobním přítelem, v roce 1998 udělen osobní titul arcibiskupa.

V roce 1995 obdržel Řád TGM I. třídy. Věnoval se odškodnění politických vězňů a sepsání jejich životů. Byl patronem IKUE (Mezinárodní sdružení katolických esperantistů) a duchovním převorem Českého velkopřevorství Řádu svatého Lazara.

Zemřel zaopatřen svátostmi 23. května 2011 ve 21.45 v biskupské rezidenci v Hradci Králové. Pohřben je v kryptě katedrály svatého Ducha v Hradci Králové.

Mirek Andrle

Tajemství otřásání

Zamyšlení dua Neuwirth–Kabrda

Následující řádky nejsou určeny pro každého. Pokud textu nebudete rozumět nebo s ním nebudete souhlasit, pak je to znak toho, že není určen pro Vás. Nic se neděje. Pokud ve Vás povzbudí naději a víru, pak patříte mezi ty, pro které jsem toto rozjímání do Posla zařadil.

E. T.

Uspořádat svůj život není jednoduché.
Pro člověka změkčilého, líného, pro člověka doby
je skoro nemožné takto přehodnotit život.
Kde vzít sílu na vykročení do chudoby a prostoty života?
V tom je nezbytně nutná pomoc Boží.

A Bůh na pomoc přichází:
Otřásá naším životem.
Přicházejí nemoci, stárnutí, neštěstí,
změna vlády a ekonomické potíže.

Co si neumíme ani představit, co nás ani nenapadne
– vždyť pevná jistota trvala tolik let –
to nabízí Bůh, který začne otřásat naším životem,
společností, ba celým světem jenom proto,
abychom my byli schopni někam se posunout.
Aby nás pohnul k Sobě.

Abych já byl schopen udělat krok k Božímu království,
do kterého vede úzká brána, „ucho jehly“.

Jistě Pán Ježíš nemyslel,
že si boháči jen trochu ušpiní šaty,
když se musí ohnout, aby prošli malou brankou,
protože v noci je velká brána zavřena.

Aby člověk mohl pochopit Boží řeč,
je třeba silně s ním zatřást
nebo musí dostat ránu do hlavy.
Jdeme si po svých dobře odůvodněných cestách.
Jsme-li v hříchu, jsme navíc slepí a hluší ke všemu Božímu.
Úderem se nám (snad) rozbřeskne.

Znovu vyjde slunce našemu životu.

Odkud ono otřásání? ptá se člověk.
Bůh přenesmírně přesahuje veškeré stvoření.
Stvoření je stvořeno podle určité míry,
Bůh přesahuje veškerou míru.
Když se Bůh zjevuje stvoření,
nebo když se stvoření stává nástrojem Boha zjevujícího se,
žádá se na něm něco, co přesahuje jeho míru.

Dějiny světa ubíhají za ustavičného otřásání.
Nebylo generace, která by nezakusila tohoto otřásání.

Existuje Boží plán, podle kterého se má uskutečňovat chod dějin.
Lidé si tvoří svůj plán, který Božímu plánu neodpovídá.
Otřásáním se dostávají dějiny na kolej Božího plánu.
Svět praská, když se zjevuje Bůh.
Otřásání je svědectvím hroucení lidského plánu.

Stavba babylonské věže a její nedokončení
je podobenství, které nám osvětluje celé dějiny lidstva.
Celé dějiny lidstva jsou naplněny rachotem pádu Babylona,
tj. rachotem pádu společností vystavěných na nebožských základech.

Čím jsou věci více zakotveny v Bohu a jeho plánu,
tím více získávají na stabilitě.
Bůh je sám v sobě nepohnutelný;
„v něm všechny věci stojí“, praví sv. Pavel o Kristu-Bohu.

Věci zakotvené v Bohu mají svou pevnost,
i když procházejí otřásáním.

Je otřásání, které ukazuje pevnost a upevňuje,
a je otřásání, které je hroucením.

Znalost tajemství otřásání umožňuje předvídat zříceniny tam,
kde všechno zdánlivě pevně stojí.

Tento svět je v jistém smyslu předpeklím.
(Peklo spočívá ve vzdálení tvorů od Boha.)
Otřásání je projevem Božího milosrdenství a Boží spravedlnosti.
Jedněm je otřásání k slávě, druhým k zatracení.
Jedněm je otřásání k slávě, jako bylo k slávě čekání otců v předpeklí.
Druhým je otřásání předehrou strašného a věčného otřásání pekla:

„Červ jejich neumírá“ (*Mk 9,44*).

Život každého z nás je provázen otřásáním.
Smrt bude otřesením posledním.
Nemoc a stárnutí jsou součástí vesmírného otřásání
a jsou předzvěstí našeho otřesení posledního.
Tuto skutečnost nezměnil objev atomové energie
ani objev antibiotik.
Naopak – úzkost moderních časů svědčí o tom,
že otřásání každého z nás zintenzivnělo.

Bolest a nemoc jsou součástí našeho otřásání
a zjevují nám jeho smysl.
Kdo je zdráv a netrpí,
snadno zapomíná na otřásání světa a otřesení poslední.
Bolest a nemoc jsou tedy nástrojem pravdy.
Připomínají člověku, jaký je svět, v jaké situaci žije a co přijde zítra.

Otřásáním je člověk uváděn na cestu, na které ho chce mít Bůh.
Otřásání je svědectvím, že není spojen s onou nesmírnou Bytostí,
která všechno proniká, která všechno nesmírně přesahuje
a která pro nás sídlí ve světle nepřístupném,
to znamená – pro nás – v temnotách.

Své otřásání má hříšník a své otřásání má spravedlivý.
Své otřásání má začátečník v duchovním životě,
své otřásání má pokročilý
a své otřásání má ten, kdo žije ve stavu dokonalých.
Proto nešilhejme a nezáviďme druhým lidem jejich osud!

Do tajemství otřásání hříšníka
dává nám nahlédnout slovo sv. Jana z jeho Zjevení,
slovo z listu biskupu v Efezu:
„Čiň pokání a jednej jako dříve! Jinak přijdu na tebe
a pohnu (tj. otřesu) tvým svícnem z jeho místa,
jestliže neučiníš pokání“ (*Zj 2,5*).
Otřesení se tu jeví jako úkon trestu.

Co se týká otřásání spravedlivého, známe případ Jobův.
Job praví: „Ruka Páně se mě dotkla!“ (*Job 19,21*).
Dotkla se ho ruka Boží a zatřásl se.
Jobovi se po všech pohromách dostalo opět toho, co ztratil,
a hlavně: prohloubila se jeho moudrost a rozšířilo se jeho srdce.

Jak se stanovuje termín Velikonoc?

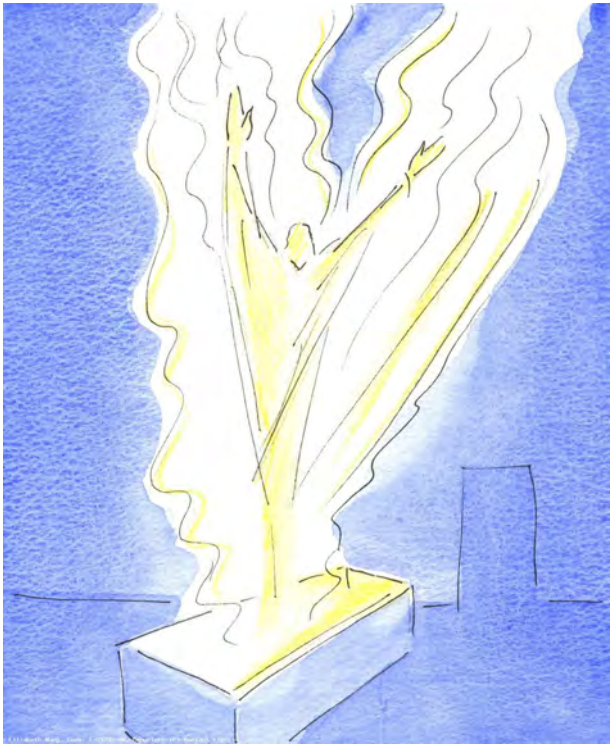

Běžně si připomínáme výročí velkých událostí přesně v jejich výroční den. U Velikonoc je tomu jinak. Termín, na který připadá velikonoční neděle, se pohybuje v rozmezí od 22. března do 25. dubna. Od počátku křesťané řešili, který den mají pro stanovení Velikonoc zvolit. Jedna možnost byla podržet se židovského kalendáře, který se řídí více podle pohybu Měsíce než Slunce, a spojit Velikonoce se 14. nisanem, tj. dnem prvního jarního úplňku, bez ohledu na to, na který den v týdnu připadne. Další variantou bylo upřednostnit neděli jako den Kristova vzkříšení a slavit Velikonoce v neděli po 14. nisanu.

Tyto spory ukončil všeobecný koncil v Niceji v roce 325 rozhodnutím, aby se Velikonoce slavily v neděli po prvním jarním úplňku. Tak se to děje dodnes. Pro výpočet data velikonoční neděle v gregoriánském kalendáři používáme pomůcku, tzv. epaktu.

Svátek, během něhož si židé připomínají vysvobození z egyptského otroctví, se hebrejsky nazývá Pesach (projití, přejití), řecky pascha. Samotný název svátku tak zvýrazňuje přechod Izraelců mořem při odchodu z Egypta i Hospodinovo přejití kolem označených domů při poslední egyptské ráně, která znamenala vyhubení všeho prvorozeného mezi Egypťany.

Pravoslavné Velikonoce označované jako Pascha se slaví jindy než křesťanské, a to proto, že pravoslavná církev pro jejich výpočet používá starší juliánský kalendář a zachovává ustanovení, že křesťanská Pascha nesmí být před židovským svátkem Pesach nebo spolu s ním, a to kvůli tomu, že Kristus vstal z hrobu až po svátku Pesach. Letos pravoslavné Velikonoce připadají na neděli **19. dubna**.

Mirek Andrle

Pro chytré hlavičky

Najděte 7 věcí, které na obrázek nepatří…

Rozpis bohoslužeb

Toto je rozpis časů a míst bohoslužeb, které by byly ve farnosti, nebýt karantény. Dle tohoto řádu budou mše svaté pokračovat, až opatření vlády skončí.

Do té doby jsou všechny veřejné bohoslužby zrušeny!

Neděle 5. 4. KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE	8:00 J: 10:00 Ja: za dar manželství a víru v rodině
Úterý 7. 4.	7:00 K:
Středa 8. 4.	18:00 K: za zemřelého Antonína Navrátila
Čtvrtek 9. 4. ZELENÝ ČTVRTEK	18:00 Ja: za Rozálii a Václava Kysilkovy a živé členy toho rodu
Pátek 10. 4. VELKÝ PÁTEK	18:00 Ja: Velkopáteční obřady
Sobota 11. 4. BÍLÁ SOBOTA	21:00 Ja:
Neděle 12. 4. ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodinu Štěpánkovu a Betkovu 10:30 Ja: za živé a zemřelé členy rodiny Dvořákovy a Balášovy
Úterý 14. 4.	7:00 K:
Středa 15. 4.	18:00 K: za Ludmilu Vopařilovou
Čtvrtek 16. 4.	15:30 LDN:
Pátek 17. 4.	18:00 K: za Miroslava Haupta a Marcelu Mikelovou
Sobota 18. 4.	18:00 Ja: za Jiřího Stodolu a Boží požehnání pro rodiny dětí

Neděle 19. 4. 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Jiřího Dočekala 10:30 Ja: za 50 let života a živé a zemřelé z rodiny Kastnerovy
Úterý 21. 4.	7:00 K:
Středa 22. 4.	18:00 K: za Petra a živé a zemřelé z rodiny Kozlovy a Slámovy
Čtvrtek 23. 4. SV. VOJTĚCHA	15:30 LDN:
Pátek 24. 4.	18:00 K: za rodiče Machovy, živé a zemřelé z toho rodu a duše v očistci
Sobota 25. 4. SV. MARKA, EVANGELISTY	18:00 Ja:
Neděle 26. 4. 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za obyvatele obce Pomezí (pouť) 10:30 Ja: za živou víru a Boží požehnání do rodin Šafářových
Úterý 28. 4.	7:00 K:
Středa 29. 4.	18:00 K:
Čtvrtek 30. 4.	15:30 LDN:
Pátek 1. 5.	18:00 K: za rod Jelínkův, Krátkých, Svobodův a Krškův a bratra Františka
Sobota 2. 5.	18:00 Ja: za vyslyšení modlitby
Neděle 3. 5. 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (DEN MODLITEB ZA POVOLÁNÍ K DUCHOVNÍMU STAVU)	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za živé a zemřelé z rodiny Hruškovy, Cajzlovy, Šmerdovy, Špačkovy, Velebovy a Málkovy 10:30 Ja: za Anežku a Josefa Procházkovy a živé členy toho rodu

Legenda: místa konání bohoslužeb
Ja: kostel svatého Jakuba v Poličce
M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce; J: kostel svatého Jiří v Pomezí
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce; P: Penzion v Poličce